

ШУМАДИНКА,

ЛИСТЪ ЗА

КНЪИЖЕВНОСТЪ, ЗАБАВУ И НОВОСТИ.

Учредникъ и издатель Любомиръ П. Непадовићъ.

ТЕЧ. VI.

Овај листъ излази Вторникомъ, Четвртомъ и Суботомъ на по табака. Цена му е за 3 мес. 4. за пола год. 8 а за целу год. 16. цв. За огласе плаћа се 3. вр. ср. одъ врете за едан-путъ а 5 вр. ср. за трипутъ.

№ 21.

Мртва глава.*(Изъ хиляду и едне авети одъ А. Дима)*

превео професоръ С. Бошковићъ.

— — Мой отаць био е чувени Комусъ, физикеръ краля Францускогъ Лудвика XVI. и краљице Марие Антоанете. И ако е по своме чудноватомъ презимену стављенъ у редъ обсенара и варалаца; опетъ био е заиста одлични ученикъ изъ школе волтине, галваниеве и маторове. Найпре почео се у Француской занимати саматриномъ и електрицитетомъ, и држао е у двору математична и естествословна прочитавања.

Сирота краљица која ме е чеише у руке узимала и миловала, еръ самъ у време нѣногъ долазка у Француску био јошть дете, показивала се момъ отцу одвећъ благоддушна. А нѣнъ братъ Јосифъ П. царъ Аустриски на своме путу крозь Француску у години 1777. рекао е, да ние ништа чудноватие на свету видно одъ Комуса.

Међутимъ гледао е мой отаць да мене и мога брата добро воспита, при чему се највише трудио, да насъ са тайнимъ наукама упозна, и да насъ млогимъ природнимъ галванскимъ и магнетскимъ знанима научи, која су садъ већъ постала јавна и обшта, но онда била су јошть тайна само неки люди. У години 1793. за време страовите брѣанске (монтаньске) владе буде и мой отаць као кралѣвски човекъ затворенъ, но хвала неколицини мои приятели, ков самъ у брѣанской партаи имао, мени изађе за рукомъ, те онъ опетъ на скоро слободу добие.

Ј реко, да самъ имао неколико приятеля кодъ брѣанске партае. Тако е заиста, еръ самъ са Дантономъ и Камиломъ Демуленомъ врло добро живио. И познавао ме е Маратъ, но више као доктора него као приятеля; текъ опетъ ми смо се познавали. Изъ овогъ познанства могъ съ нѣме изиђе, те я оногъ дана, кадъ су господичну Шарлоту Кордеову на губилиште повели, намислимъ да при томе погубленю я самъ будемъ.

У два сата после подне био самъ мое место кодъ кипа слободе заузео. Био е топли јулиски данъ, запа-ра велика и тешка, и по мутномъ небу могло се познати, да ће на скоро олуя грунути.

У четири сата навали яки плюсакъ; у исти ма по-пне се господична Шарлота на кола, која су осуђенике на гилотину возила.

У ономъ тренутку кадъ су е изъ тавнице хтели извести, снимао е еданъ младъ живописаць нѣнъ ликъ. Немилостива смртъ као да е хтела, да ова млада девојка после себе ништа па ни самъ свой ликъ неостави.

Глава е већъ била на платну изваяна али зачудо! у исти ма, кадъ е целатъ у тавницу улазио, био е живописаць до оногъ места на врату дошао, ков ће сикира после неколико минути пресећи.

Мунъ су непрестано сѣвале, киша као изъ чабра юрила, а громъ часъ по часъ тутњио; но све то ние немирномъ народу сметало, да грозно позорѣ гледа. Обале сеньске, мостови и све улице биле су препунѣне. Вика и метежъ на земљи надвишавале су хуку небесну. Жене, прозване гаднимъ именовомъ „вране голотинске“*) викале су и псовале несрећну девојку. Съ езомъ самъ слушао, како се нѣина вика све ближе чуе као шуштанѣ каквогъ водопада. Светина се таласала и мутила и тамо и амо, а осуђена несрећница јошть се ние могла угледати. Нај-после появе се издалека она жалостна кола, која су толико хиљада невини жертви у гробъ однела, и я угледамъ девојку, кою дотле нисамъ ни видно ни познавао.

Била е лепа млада женска око 27. година, имала е красне очи и лице съ најправилнимъ чертама. Она е стаяла управо и съ подигнутомъ главомъ, не што е хтела пажню светине на себе окренути, већъ што јој на-трагъ везане руке нису дозвољавале другие главу држати. Киша е у тай ма била престала, али е девојку целимъ путемъ одъ прилике три четврти сата у отворенимъ колима пратила; зато се по мокримъ аљинама свака частъ нѣногъ дражестногъ тѣла познавала, као да е изъ купатила изашла. Чудно е било погледати црвену аљину на нѣой, кою јој е целатъ у тавници навучао, и која е некакву мрачну сайностъ на нѣно гордо разумно лице бацала. У онај часъ, кадъ тужни спроводъ на мѣсто губленя приспѣ, киша сасвимъ стане, и сунчани зраци пробию мутне облаке и осветле јој лепу ко-

*) Ово е била сиротиня, која е аљине погубљени жертви грабила.

су. Тако ми Бога, я се закляѣмъ, да управо неби умео казати, да ли е то што самъ гледао, каква светковина за честь ове младе девојке, или спреманъ за њѣну смртъ, коју е она и заслужила, ерѣ на њѣномъ имену стояла е гадна кривица убиства, коя се морала казнити. Како угледа гилотину она пребледи, кое се тимъ яче познавало, што ѱой е црвена кошуля до врата допирала; но опетъ се брзо поврати, окрене се гилотини и смешеѣи се погледи е.

Садъ кола застану. Шарлота скочи на землю одбилюѣи услугу, коју су ѱой при силазеноу хтели понудити; затимъ узтрчи узъ клизаве степене, премда су ѱой везане руке и другачка осуѣеничка кошуля сметале. Чимъ осѣти, да ѱой целатъ своју руку на раме метне, да би ѱой скинуо мараму, коя ѱой е вратъ покривала, опетъ пребледи, но одма се затимъ силомъ и последњи путъ насмеши, као да е хтела свое бледило сакрити. Недавајуѣи, да е за ону гадну даску привежу, пружи сама у узвишеномъ чисто радостномъ полету душе крозъ страховити отворъ гилотине своју лепу главу. Као муња спусти се озго сикира, глава одъ тѣла одвоена падне на подножие губилишта и одскочи еданпутъ одъ земљѣ.

У то изаѣе изъ гомиле еданъ прлавъ човекъ, по изгледу покућарски слуга, сagne се, узме главу ѣну за косу, и и изъ гадне желѣ да у светини смей побуди, удари мртву главу шакомъ по образу. Я вамъ кажемъ, да е лице мртве главе на ово срамно поступанъ поруменило; я самъ видио, цѣлу главу, не само ударени образъ, него оба образа и сво лице обаспе руменило стида, ерѣ свѣтъ у овой глави ѱошъ ние била сасвимъ изумрла, и еѣ тиме показала е, да е осѣтила недостојну и предъ народомъ јавно учинѣну ѱой срамоту, коя у судейской пресуди ние стаяла.

И народъ примѣти одма ово црвенило на одсѣченой глави, и одма заузме се за мртву девојку противъ оногъ живогъ увредителя, па стане у гласъ викати, да се држи едно засѣданъ поради освете овогъ подлогъ дѣла, кое и буде. После два сата проведе стража тога безстидногъ лупежа у тавницу.

Я самъ хтео дознати, каква е намѣра могла тога човека покренути, да на смртной глави несреѣне Шарлоте Кордееве своју суровостъ покаже. Зато се извѣстимъ, у коју су га тавницу затворили, и измолимъ дозволенъ да къ њѣму пуштень будемъ.

Пресудомъ народногъ суда био е осуѣенъ на тромѣсечну робию. Но онъ ние могао никако да разуме, како е могао за такво природно и обично свое дѣло осуѣенъ бити.

Я га упита, шта га е натерало, да то учини? „Е чудногъ питаня!“ одговори онъ, „я самъ одъ партае Маратове, за рачунъ закона она е била казнѣна, но я самъ е ѱошъ хтео и за мой рачунъ казнити.“

„Али“ продужимъ я „зарѣ ви толико нисте имали памети, да видите, да е таква повреда почитаня, кое свакъ треба смрти да ода, готово велико злочинство?“

„А, шта?“ настави овай човекъ, кои е као што ми тада яве, био помоћникъ гробарски при упоку мртваца,

кои су на гилотини погинули, „зарѣ ви мислите, да су главе заиста одма мртве, како се одъ тѣла одвое.“

„Зацело су мртве“ одговоримъ я.

„Познае се, да ви никада нисте у ону котарицу загледали, кадъ ѱи ми око губилишта покупимо. Ви нисте видели, како те главе очима преврѣу и зубима шкрипе, и то често више минута после погубленя. Ми морамо свака три месеца нову котарицу да узмемо, тако жестоко кидаю зубима плетеръ. Видите, то су све племиѣске главе, коима е врло жао умрети и я се неби чудило, кадъ би коя таква осечена глава кадгодъ викнула „живио краљ.“

Што самъ желио, дознао самъ. Изъ тавнице одма одемъ, савъ обузетъ едномъ единомъ мисли, то естъ: да одсечене главе заиста ѱошъ могу за неколико тренутка живити и имати свести. Зато тврдо се рѣшимъ, да се о овой важной ствари за науку о човечиномъ животу подпуно увѣримъ.

(продужение слѣдуе)

М а л е п р и ч е .

(О великомъ Петру) — Царъ Петаръ чуо е у Москви о едномъ адвокату, кога су држали за најглавниегъ и највештиегъ у воѣненоу парнице у читавомъ царству. О томъ човеку проповедало се, да е онъ све старе како писане тако и обичайне законе а и најдавније указы царева руски у прсте знао и то да е често и у самой судници судие у законима поправляо, па ма то испало на њѣгову ползу или штету. Онъ е при томе обично казивао, да онъ воле на правди и по закону парницу изгубити, него съ неправдомъ добити.

То бияше човекъ, каквогъ е царъ Петаръ тражио. Онъ га е хтео познати, дозове га неколико пута къ себи говорио е съ њѣмъ о разнимъ заплетенимъ православнимъ питаняма и познао е у њѣму човека одъ најдубљѣ увиѣавности, темельне и оштре силе рассуѣиваня и највеѣегъ поштена. Царъ за то науми, узети га у своју службу и наименоуе га одъ простга адвоката за врховногъ судию и губернатора новгородске губерние, и то съ изреченомъ примѣдбомъ: „њѣгово царско величество има подпуно уверень како у њѣгово правдолюбие тако и у њѣгово православноу знањѣ, и нада се, да ѣе онъ млогимъ тамошњимъ и парницама край учинити и да га ни поклони ни личва призрения неѣе задржавати одъ строге правде. Новонаименовани судия обеѣао е, да ѣе онъ милостивомъ и високомъ повѣреню достойно одговорити и да ѣе званичну своју дужностъ поштено и вѣрно одправляти, и држао е заиста за неко време рѣчь на највеѣе задовољство царево.

Но после неколико година разнесе се о њѣму гласъ, да онъ чешѣе мите прима и очевидну неправду чини. Жалбе ове доспеду и до самогъ престола. Царъ ласкајуѣи себи, да овогъ човека болѣ познае, држао е ове жалбе у први ма за клеветаня. Но неколико важни догађая потврде ову сумњу тако, да е царъ принуѣенъ био, предузети надъ њѣмъ испитъ. Царъ се при овомъ испиту увѣри о истини разнешни гласова и увиди у самой ствари, да е њѣговъ любимаць примао поклоне и да е правду и пресуде за новацъ продавао. Кадъ га е царъ

тога ради ако укоравво и непоштени његово пребаци-
вао му, онда призна судија, да га е доста често пону-
ђени му новацъ засенио, судити криво подъ видомъ прав-
де. „Я се то о теби неби никадъ надао“, рекне царъ,
„шта те е на тай коракъ навело?“ Ништа друго“, одго-
вори обвинѣни судија, „него то, што я нисамъ ништа мо-
гао заштедети и на страну мећати, шта више нисамъ ни-
тако улюдно живити могао као остало мени равно друж-
тво, а да себе и мою фамилију у дугъ не бацимъ. „Па
колико ти мислишь, да би ти доста било, да не би имао
после нужде, примати мите и чинити неправду за любовь
новца“, запита га царъ. „Баръ јошть едавнупть оволико
колико садъ имамъ плате“, одговори судија. — „Па о-
ћешь ли ти онда тиме сасвимъ задоволянъ бити“, запи-
та га царъ, „дужность твою верно и савѣстно одправля-
ти и никадъ поклоне не примати, или на будикакавъ дру-
ги начинъ власть твою злоупотребити? — „Савршено,
премилостиви господару!“, одговори судија; „я се под-
чинявамъ најжешћой казни, ако ми се буде могло дока-
зати, да самъ изъ любви къ новцу криво судио, и да
самъ мите примао. — „Нека буде!“ рекне царъ; „я ти
за садъ опраштамъ. Я ти дамъ двогубу плату и јошть
половину одозго, да би само твоє звание поштено и пра-
ведно извршавао. Но я ћу одсадъ оштро на тебе мо-
трити, и ако неуздришь рѣчь, я ћу те одма дати обѣ-
сити.“

Радостни судија благодарно е за ту милость цару
коленипоклоно, изрицао е правду и правду са најве-
ћомъ строгосћу и одправляо е тако дужность свою не-
колико година безъ икакве погрешке. Но најпосле за-
борави онъ наново на свою дужность, почео е примати
мите и чинио е многовдне неправде. Кадъ е царъ то
дознао, онъ га даде уапсити, преда га суду на комъ се
ясно посведочи његова кривица, и яви му преко другогъ
слѣдуюће: „Кадъ ти ниси твою речъ одржао, я ћу мою
одржати“, и даде га занста обесити.

Разне новости.

Изъ Петербурга являю намъ едне новине слѣдуюћи
карактеристични догађай: Царъ е недавно држао пре-
гледъ войске. Кадъ е дошао редъ на кретаня гвардей-
ски Черкеза, покаже се неки вередъ у кадетскимъ кор-
пусима, тако, да се царъ побуђенимъ нашао, учинити на
то внимателнимъ шефа войнички учевни заведения, же-
нерал-ађутанта Ростовчова. Овај одма одезди на ко-
ню къ едномъ одъ управителя войнички заведения, же-
нерал-лайтнанту М., и изговорио му е жестокъ укоръ.
Несрећа е хтела, да е башъ павловски корпусъ кадета;
коима е тай жемерал-лайтнантъ био управитель, најманъ
погрешно, и што е овај одъ цара лично уважаванъ био.
— Жемерал-лайтнантъ саслушао е мирно укоръ свога ше-
фа: но кадъ е сутраданъ био зборъ управителя и над-
зирателя кадетски корпуса, жемерал-лайтнантъ М. ние до-
шао. Ростовчовъ послао е къ њму и дао га е молити,
да дође. Ростовчовъ позове затимъ трећег дана о-
петъ све управитель къ себи. Но кадъ М. ние ни садъ
дошао, онда е Ростовчовъ изявио о томе ясно свое са-
жаленъ, и то у толико више, што е онъ, — Ростовчовъ
— имао намѣру, да увређеномъ жемералу у присутству цѣ-
логъ му друштва подпуно удовлетворенъ даде. Но онъ

то садъ чини и у његовомъ одсутству, признае јавно, да
е неправо учинио и моли жемерала П. да све ово жеме-
рал-лайтнанту М. до знания достави. Но овај изяви, да
е њму, премда е одъ стране Ростовчова подпуно удо-
влетворенъ добио: ова увреда јавно е у присутству ца-
ра нанесена, и да се онъ неможе смирити, догодъ не-
дозна мишленъ царев о овомъ догађаю. Садъ отиде
Ростовчовъ цару, и оданде са еднимъ печатанимъ ука-
зомъ своие подчинѣномъ, жемерал-лайтнанту М. у коме
указу Ростовчовъ искрено сажалѣва, што е жемерал-
лайтнанта М. увредио; но да онъ држи, да е маня стваръ
увреду нанети, него нехтети такоу искрено признати.
Овај же се указъ читати свима кадетскимъ корпусима.

(Разбойничка чета у Влашкой.) Едне новине являю,
да е полиция одкрила у Галацу едну ако разгранату раз-
бойничку чету, и да е она одъ части већ и поватана. Гла-
вни четовођа позвао е едне вече къ себи неколико е-
номисленника свои, и почемъ имъ е свое мишленъ о њи-
овомъ узаяномъ одношеню саобщитио, тргну сви ятагане
иза пояса, клекну и положи заклетву узаямне вѣрности
и братства. Неколико убистве и поара хтели су да пред-
узму јошть исте ноћи. Жена разбойничкогъ четовође,
која е у сусѣдној соби чула, да же при поари сваки не-
милице бити убиенъ, когодъ даде одпора, уплаши се яко,
отрчи у страу своие сусѣду и одкрие овоме опасно ово
сазаклетие. Сусѣдъ яви све ово полицији, која одма ку-
ћу обколи, и 15 разбойника заедно са њиовимъ четово-
ђомъ поватаю. — Говори се, да е ова чета имала у Бра-
илу 40, у Букурешту 60, а у Галацу 50 членова.

(Ужасно положенъ.) Мали морски заливъ, кои ва-
рошь Броклинъ одъ Нью-Йорка дѣли, бияше се сасвимъ
ове године заледио, и крозь неколико дана прелазили
су люди хиљадама преко овогъ 5000 четворни стопа ве-
ликогъ леденогъ поля идући пѣшице изъ едне вароши
у другу. Но морскимъ приливомъ одъ 7. Јануара одвали
се напрасно ледъ свудъ унаоколо око обала, и една грд-
на санта, на којој е било више одъ 500 люди, пошла е
управо у безкрајни океанъ. Вика ови несрећника по-
мѣшала се съ викомъ безбројне светине, која е ово у-
жасно позорѣ са обале гледала. После неколико без-
успѣшни покушая испадне најпосле едномъ пароброду
за рукомъ, пристати узъ ову санту, пре него што е ова
изъ залива у широко море изишла, и избавио е сва на
прегрдној санти налазећа се лица.

М р и ц е.

— У едной варошици у Ческой упита катихета ед-
но дете „ко е преварио Адама, те е изео забранѣну ябу-
ку“ „гладъ“ одговори радостно дете.

— У Лондону запитаю едну девојку која е млеко
продавала, зашто јој е млеко сада тако вруће „Я не-
знамъ одъ чега же то бити, одговори девојка, осимъ а-
ко ние одъ вруће воде, коју у млеко сипамо“.

— Еданъ се спремао да у лето по Швайцерской
путуе, и збогъ тога е врло често о Алпима, о водопади-
ма и о другимъ увеселенияма говорио. Кадъ е хтео поћи,
упита любећи свое дете, шта оће да му изъ Швайцер-
ске донесе „Еданъ водопадъ любезни отацъ“ рекне дете.

— Кралъ Шведски Карлъ XIV. посети едногъ славногъ архитекта Сергела. Архитектъ в хтео краля по тадашнѣмъ обичаю у руку полюбити, али га кралъ загрли и у чело полюбивши рекне „такъ почитуемъ я оне люде, кои се за науку и художества стараю“.

— Кадъ е революция у Паризу била, упита еданъ трговацъ некогъ одъ државника, шта мисли онъ о нъой. „Революция се може уподобити пушчаномъ метку кои часкомъ изъ пушке излети“ одговори државникъ.

СТРАНЕ НОВОСТИ.

(Паризъ) Све новине говоре о размирци Енглеске и Персиѣ. До садъ се неколико пута писало да неће бити рата, па одма после тога да ће бити рата. Сада све се у томе слажу да ће бити миръ и да е већ и уговоръ мира написанъ, кои ће ови дана бити подписанъ.

— Пре неколико дана лвише све новине, да е еданъ младъ отмѣнъ господинъ притрчао да загрли царицу француску кадъ се она шетала у башти Тилѣриѣ. Онъ е одма уваћенъ и затворенъ. Садъ далъ о томъ случаю являю: да се тай младићъ зове Пиетри, нити е лудъ нити е хтео царицу да убие, онъ е у свему био доброгъ владаня и воспитаня, и писаръ е кода едногъ Нотароша. Онъ е тако волио и обожавао лепу царицу, да се ние могао уздржати кадъ се тако близу нѣ видио, да непритрчи къ нъой и да іой свою оданость и почитание ясно непокаже. Царъ е заповедио г. Билолу те га е самъ испитао; Билолъ савѣтовао е томъ младићу да неко време иде изъ Француске на кое онъ ние хтео пристати. Царъ е заповедио да се пусти, но да се свуда на нѣга строго мотри-

— Кралъ неапольски послао е еданъ манифестъ правительству рускомъ, аустрискомъ и прайскомъ, у коме тужи имъ се противу поступаня западни сила.

— У Новомъ (у пьемонту) 6. т. м. пала е свилара г. Демихели, и убила е притяжателя свога са іошть 13. персона.

(Паризъ) Много се говори да ће крунисанъ цара и царице скоро бити.

9. т. м. вѣнчана е кћи княза Чарторискогъ Адама са графомъ Ђалинскимъ изъ Познаня.

— Лађе кое носе войнике француске оставиле су 30. Јан. Грчку, и сваки дапъ очекую се у Тулону.

— Између г. Вилмесана учредника „Фигара“ и г. Мартониса учредника „Полишинела“ догодио се дуель, сбогъ увреда личности у последнѣмъ листу противу г. Вилмесана.

(Петерсбургъ.) У идућој години послаће се опетъ една мисия у Китай, коіой ће се придружити и учени люди ради свои научни испитиваня. Саданя мисия бави се одъ 7 година у Пекингу.

— Изъ Бомбая являю да е станъ у Китаю оно исто. Войске енглеске иду іоште у персиске заливе.

— (Паризъ.) Уговоръ мира између Енглеске и персискогъ посланика основанъ е на томе, да Енглеска у Персиѣ има сва она права и повластице што Русия има, и да упливъ Енглеске у Персиѣ буде изедначенъ са упливомъ рускимъ. По томъ, да Енглеска може конзулате свое свуда у Персиѣ подићи гди Русия има свое, осимъ они места на каспискомъ мору; еръ е Русия у раниемъ едногъ трактату съ Персиомъ уговорила да одагле буду изключени страни конзули.

(Бечъ.) Важна една царска уредба изашла е о пасошима, кою, како сви жители Аустриѣ тако и сви странци кои по Аустриѣ путую съ великомъ радосћу дочекали су; одъ 3. Марта ове године моћи ће како аустриѣнацъ, тако и сваки странацъ по целомъ аустрискомъ царству путовати, а нико му несме пасоша тражити, нити е дужанъ икоме пасошъ показивати. Странацъ само на граници треба да покаже и подише свой пасошъ а иначе нигди, пре прелазка мора такође подписати кодъ консулата. Исто тако олакшано е свима жителяма Аустриѣ да могу на врло лаки начинъ кадъ годъ оће и кудъ оће добити заграничне пасоше. Колике су олакшице за трговину и за саобраштај народа овомъ благотворномъ царскомъ наредбомъ учинѣне сваки може себи представити. Помилванъ общте свию политични преступника у Италиѣ, и ова садъ наредба царска за пасоше одъ велике су важности и благодети за цело царство.

О Г Л А С И.

(1—3) Овимъ почитаемомъ публикуму обзнаюемъ да се могу кодъ мене долеподписаного у кући г. Ресавца на Стамбол-капиѣ, халѣине, марамаре, и сваки предмети, памучни свилени, вунени и проч. по желѣи свакога офарбати (бојдисати). Исто тако имамъ трукована платна за чаршаве
Иосифъ Милосавлѣвић
Шварц-шен-фербер-майсторъ.

Долеподписани дае одъ идућегъ јурѣва дана ове год. свою на терезияма кафану са 4. собе, куйномъ, подрумомъ и лагумомъ.

Андриа Борштинѣвић
шлосеръ майсторъ

6.000 ока

доброгъ старогъ пасуля налази се на продаю кодъ долеподписаногъ врло умѣреномъ цѣномъ.

у Ягодини 16. Фебруара 1857.
Тома Тасић

(1—3) Подписани прешавши изъ Смедерева примио е на себе и отворио велику названу „гркову кафану“ у Пожаревцу, и снабдѣо е са свима потребама на најболѣи начинъ. Обявљујући ово, препоручуе се учтиво свима и свакомъ госту и путнику. Квартيري у овој гостилници намештени су и уређени на зајдничке и екстра собе Исто тако са најболѣимъ и највкус-

нимъ еломъ и пићемъ, и брзомъ послугомъ сваки ће бити у свако доба предсретнутъ, и то све са најумѣреніомъ ценомъ.

У Пожаревцу.

Мияило Стефанѣвић
кафеѣиѣ.

У књиѣжари В. Валожића сниже варош-капиѣ налазе се по спуштеној цени слѣдујоке књиѣге:

Шумадинка одъ 1850. године везана 16. гроша
Шумадинка одъ 1852. године вазана 32. гроша
Шумадинка одъ 1855. године везана 50. гроша
Шумадинче I. свеска - - - - 3. гроша
Шумадинче II. свеска - - - - 3. гроша
Диоклеѣиѣнъ у Салони - - - - 2. гроша

— Сви броеви Шумадинке одъ ове године могу се іоште добити.